

Toon: Ja, hoe gaat dat in zijn werk? Dat is een grote vraag die jij stelt, hé.

Anton: Dat is iets dat al lang—

Toon: Wacht, ge hebt verschillende vragen gesteld hé. Zijde daar veel mee bezig? En hoe gaat dat in zijn werk? Daarmee snijdt ge meteen een teer punt aan. Ja, ik ben daar af en toe veel mee bezig, maar het is natuurlijk, het is niet mijn hoofdbezigheid. Ik heb geen hoofdbezigheid niet meer, zoals ik u heb laten verstaan. Ik heb geen job, ik ben op pensioen.

...

Anton: Goed, dus wij waren bij... iets van stadsvernieuwing enzo.

Jonas: Ja! Wij vroegen of ge er veel mee bezig waart.

Toon: Ja, dus dat allemaal maar om te zeggen dat ik er niet té veel mee bezig ben.

...

Toon: Dus. De tijd die ik daar dan in steek is wisselend, omdat wij werken met een wisselend coördinatorschap of zo. Zonder dat dat formeel is. Het is hele informele structuur.

Anton: Nu heb je het over OBK, hé?

Toon: OBK. Dus. Ik ben daar ingekomen via het buurtcomité van de Koning Albertlaan, dat zich bijna alleen bezighoudt met het organiseren van het jaarlijkse bloesemfeest, zoals vorige week nog. En daar was ook een werkgroep verkeer, in de Koning Albertlaan, om dat de verkeerssituatie daar ook voor verbetering vatbaar is, om het zacht uit te drukken. En dan ben ik daar ook gaan inzitten, een jaar of vier, vijf geleden. In de werkgroep verkeer. En dan hebben we het initiatief genomen om een groot overleg te organiseren met allerlei omliggende straten en belangstellenden om dat er toen een RUP was. RUP—zeg het is?

Anton: Ruimtelijk euh...

Toon: Ruimtelijk Uitvoeringsplan.

Anton: Ja, uitvoeringsplan, we waren het nu ook kwijt.

Jonas: Ja, juist.

Toon: Ja, ja, ruimtelijk uitvoeringsplan Martelarenlaan, gewijzigd uitvoeringsplan. En daar konden bezwaren tegen ingediend worden. We hebben dan een lange weg afgelegd om te zeggen van: "Ja, we gaan bezwaren indienen". Want dat is een heel formele kwestie, terwijl we anderzijds ook al een begin hadden van het traject met de stad, gecommuniceerd.

Anton: Dus jullie hadden al een communicatiekanaal?

Toon: Een communicatiekanaal, door vergaderingen met de schepenen. Dat verliep vrij stroef. En dan hebben wij bezwaren ingediend. En luttele dagen vòòr die vergadering, krijgen we in de bus: een briefke. Zonder dat dat getekend is, mét: "We gaan een actie voeren in de wijk. Namens het Overleg Buurtcomité's Kessel-Lo." En wij dachten: "Wat is dat? Wie is dat?" Ik kende dat niet? En wij vroegen ons direct af—

Anton: Want jullie waren al zo'n beetje een—

Toon: Nee wij waren een buurtcomité. We wisten wel dat er zo'n overleg was geweest, maar dat was heel—we hadden daar weinig contacten mee, of geen. Nu plots komt dat aan bod. En dan komt er een mail, van Bert Cornillie.

Anton: Da's die persoon die ons het eerst heeft gecontacteerd.

Toon: Klopt. Klopt. En die zegt: "Ja, we gaan die actie doen, we moeten daar misschien de violen eens op elkaar afstemmen." En ik heb dan direct gereageerd: "Sorry, maar... die actie, da's binnen één of twee weken. Dat past niet in onze strategie. We zijn juist aan het proberen te overleggen met zoveel mogelijk mensen, en nu komen jullie daar ineens tussen? Wie zijn jullie eigenlijk? Overleg Buurtcomité's zijn, en we kennen jullie niet." Ik heb die kerel ook gebeld 's avonds. Een hele confronterende telefoon gehad. Maar goed, da's een geweldige kerel. "Oké," zegt hem, "dan gaan wij samen optrommelen, dan gaan we die actie afgelasten, of uitstellen. En we zullen mee mobiliseren." Daar was dertig man, wat dat in die tijd, in die omstandigheden, heel veel was. En daar is dat allemaal begonnen, en ben ik mee gaan doen met het overleg. En het Overleg Buurtcomité's Kessel-Lo: ik werk daar zelf in sinds drie jaar of zo—drie à vier jaar. Maar dat overleg werkt al bijna twintig jaar. Misschien tien à vijftien jaar. Door het buurtcomité Martelarenlaan, of Park Belle-Vue. Of Belle-Vue, voor dat er een park was, dat werkt al twintig jaar. En, zowel daar, in verband met fietspaden, en fietsvriendelijkheid, hoewel het werkt, die hebben heel vaak bot gevangen bij 't stad. Wij, in de Koning Albertlaan, ook min of meer. En dan zijn we toch gaan aandringen, bij de stad, om een overleg te hebben, als Overleg Buurtcomité, rond de hele verkeerssituatie ten gevolge van het (onverstaanbaar). Want dat is een hele ingreep en dat veroorzaakt verschuivingen. En niemand wil daar de pineut van zijn. Wij hebben dan, op dat overleg met die dertig mensen, in grote lijnen een platformtekst uitge—dus, op de sporen gezet.

Anton: Toen hebben jullie, die website—dat zijn die vijf punten zeker?

Toon: De website, ja zoiets. Da's een vrij lange tekst hoor. En op basis van die tekst, en met een heel strak afgelijnde delegatie, zijn we met een tiental mensen met de twee bevoegde schepenen—ik heb nogal dikwijls de neiging om daar on-bevoegde bij te zetten, want het is soms triestig. Nu ja, we willen diplomatisch blijven. We willen zeker niet anti-politiek gaan doen en zo. Da's een belangrijke parenthesis—vind ik. Wij hebben dan gezegd: "Oké, wij gaan daar zitten, maar we gaan daar niet zitten als vertegenwoordigers van onze straten—elk zijn straat. Wij gaan daar zitten, als vertolkers van het platform, en de platformtekst. En wij gaan—vier van ons gaan het woord nemen: niet als woordvoerder van zijn straat of wijk, maar als woordvoerder van zijn thema." Fietsvriendelijkheid, autoluwheid, circulatieplan voor de hele wijk en omliggende wijken, participatie. Dat waren zowat de vier thema's dan. En zo is dat gebeurd, en ik heb bedongen dat ik niet als Koning Albertlaan daar zou zitten, en ook niet als woordvoerder van een thema, maar als facilititeit. Ik zou de centrale

contactpersoon zijn met de stad, en ik geef het woord aan iedereen, en iedereen mag mij corrigeren. Ik zou ook het besluit formuleren, en dan was er naast mij iemand bij, naast mij, iemand van de Koning Albertlaan. Die heeft zelf ook geen tussenkomst gedaan. Dat was heel strak voorbereid qua functies en rollen, en dat was ook nodig, want dat was heel—op 't scherp van de snee. En daar is toch een heel positief traject uit gekomen. Namelijk: "Oké, we zijn bereid als schepenen om over al die dingen werkelijk in een participatietraject te stappen, met jullie. We gaan afspraken maken de volgende keer—met de mobiliteitsambtenaar spreken wij af—en ik ben ook de contactpersoon tussen het comité en de stad. Dus, dat is puur praktisch, coördinerend, om vergaderingen vast te leggen enzovoort. En ook omdat de stad, als die voortdurend met andere mensen te maken hebben, krijgen die daar een punthoofd van, dus ik heb ook een vrij rechtstreekse lijn met de schepenen. Carl Devlies, voor verkeer—

Anton: Ja, en stadsvernieuwing is die denk ik zeker?

Toon: Stadsvernieuwing, verkeer. En, Robeets. Dirk Robeets voor openbare werken. Dus, straten inrichten enzovoorts, is zijn domein.

Anton: En komen zij nu als stad, dankzij jullie, meer naar buiten—komen zij meer naar de burgers of buurtbewoners?

Toon: Awel, dat is juist het moeilijk punt. Dat is blijkbaar een hele mentaliteitswijziging die zij ook moeten—nòg moeten—doorlopen. Wij stellen dan vast—bijvoorbeeld. Na onze voorlaatste vergadering, denk ik, of drie vergaderingen met hen geleden, was er iets gevallen over—er was een gerucht dat blauwe zone overal zou ingevoerd worden. "Ja maar," zeiden ze, "dat is nog niet definitief en er wordt nog over gediscuteerd, nog niet op het schepencollege geweest. En we zullen jullie daar wel over op de hoogte brengen als het zo ver zal zijn." Wat gebeurt er, luttele maanden nadien, moeten wij lezen—dankzij iemand die daar af en toe is gaat naar kijken, op de politiewebsite van leuven—dat de blauwe zone wordt ingevoerd in allemaal straten behalve die Koning Albertlaan en nog een aantal omliggenden. We dachten toen van: "Ja, als communicatie is dat niet bijster goed." Bovendien, is dat een heel slecht idee, want als ge het dan invoert: voer het dan overal in. Want wij krijgen—in de Koning Albertlaan—alle wildparkeerders opgezadeld.

Anton: En dat gaat waarschijnlijk nog erger worden nu—

Toon: Dat is al. Afijn. Trouwens, de reactie heeft niet op zich laten wachten. D'r is een onmiddellijke actie gekomen van al die straten die plots, zonder enige vooraankondiging, het bericht kregen dat ze binnen de paar weken een bewonerskaart konden gaan kopen, voor zestig euro per jaar. En als ze een tweede auto hebben moesten ze driehonderd euro betalen. Daar waren direct—politiek ook, de N-VA en VLD, sprongen daarop—die allemaal samen het stadsbestuur frontaal aanvielen, omdat dat zo brutaal werd ingevoerd, zonder enige toelichting enzovoort. En dan moeten wij daar tussen—als wij ons laten meeslepen door zo'n anti—want dat was werkelijk volgens ons een zeer politieke reactie —

Anton: Ja, dat was ook in—

Toon: Ook al. En heel negatief, en héél pro-auto. Wij zijn niet pro-auto. Wij zijn voor het STOP-principe. En die reactie was: blijf van mijnen auto af. En mijn parkeerplaats is heilig. En wij vinden: "Hey, sorry. Een straat is er niet voor den auto, hé." Afijn, dat is uiteraard niet het geval.

Anton: Straat is om te leven, en—

Toon: Ja, maar al enkele decennia, een eeuw of zo, leven wij in een totaal verkeerde mindset hé.

Jonas: Ja, inderdaad.

Toon: De straat is er voor de auto en voetgangers worden gedoogd. Maar dat moet omgekeerd hé. En er is heel veel werk aan de winkel, en daar zitten natuurlijk ook veel belangen achter, voor kapitaal. Lobbywerk, de autoindustrie, petroleummaatschappijen, ... Als het van ons zou afhangen, dan zou de prijs van de benzine en de diesel dubbel zo hoog worden, en de belastingen op autoverkeer ook dubbel zo hoog. Ik zie het al gebeuren, als er zouden politici zijn die dat nog maar als een ballonnetje laten lossen, dan krijgen die een hele lobby van de autoindustrie over zich heen.

Jonas: Natuurlijk.

Toon: En die zijn veel sterker dan wij, hé. Zo zit het in mekaar eigenlijk. De politiek wordt op dit ogenblik bedisseld door een paar grote—

Anton: Waar het geld zit.

Toon: De leefomgeving, we mogen al blij zijn dat we onze vuilbak op straat mogen zetten. Afijn, persoonlijke uitlatingen.

Jonas: Ja, nee, toch wel, toch wel.

Anton: Ja, ik volg volledig in uw redenering hoor.

Toon: Dus da's een van de dingen dat we gezegd hebben, op de vorige vergadering dan—hebben we laten weten aan de schepenen van: "Dit is nu een schoolvoorbeeld van hoe het niet moet, hé mensen. We zijn met ons op een participatietraject, en dan bestaan jullie het om in 't stiekem, in de vakantie, de blauwe zone door te voeren zonder ons te verwittigen. Dat was niet de afspraak, sorry, hé. Genen tweede keer, hé. Als dat nog is gebeurt, dan krijgde ons tegen, hé." Wij hebben heel veel impact, dat weten ze. Dus, daarom, dus zo echt zo lopen op het scherp van de snee. Want ge moet uw ding proberen te realiseren, en dat is dan als comité—natuurlijk ook niet de uitdrukking van de mainstream gedachte in de straten, mensen zijn er allemaal in vergroeid, in die "auto: heilige koe", mentaliteit. Dertig per uur, dat hebben we afgedwongen in heel onze wijk. Er zijn heel veel mensen die daar A, ontevreden over zijn, B, die dat negeren, hé. Voem. Dus de Koning Albertlaan is een lange rechte straat, nogal breed. Ik heb het vorige week meegemaakt. Het was bloesemfeest—

Anton: Was dat daarom dat de Albertlaan volledig afgesloten was?

Toon: Ja.

Anton: Ik had een bus genomen, en de bus heeft moeten keren aan de bank omdat die niet doorhad dat die niet doormocht.

Toon: Ja, voila. En dus, in de voormiddag worden de straten al afgezet. Neen, worden de straten nog niet afgezet, de straten worden afgezet om één uur. Maar 's morgens zijn de auto's al weg, omdat er

die borden staan.

Jonas: Ah, ja. En dan hebde zo ineens—

Toon: Dan ziede de auto, whoa, nog sneller hé. Dus, 'k wou maar zeggen, het is dus balanceren altijd, tussen enerzijds standpunten die wij proberen in te nemen om te verkopen—wij proberen ook de mensen te sensibiliseren daarvoor. Daar is een heel project, ge kunt daar ook over lezen op onze website—waarvoor we steun hebben gehad van de stad, trouwens—om dertig, onder die naam: "Dertig", om met vlaggen de mensen te sensibiliseren voor: straten zijn in de eerste plaats leefstraten. Dan gaan we overal waar dat er dus een speelstraat of een bloesemstraat is of zo, gaan we die vlaggen proberen op te hangen, met symbolen van mensen die kuieren in de straat. En kindjes die fietsen en zo. Dus dat is één moeilijk punt. Wij kunnen niet zomaar over het hoofd van de mensen eisen bij de stad—

Anton: Ah, ja. Want—

Toon: —dat er dertig komt. Of dat parkeerplaatsen worden afgeschaft of zo. Want dan zijn wij niet per definitie, gedragen door de meerderheid van de bevolking. Dus dan moeten we daar mee in de clinch gaan. Op grote vergaderingen is dat soms een spanning. Bijvoorbeeld iemand die recht staat en die zegt van: "Joo, ma da park ie. Wa veu doen ze dat da park ie zette. De go ginne minsch zien zitte. De banke dat da noo stoen doa on de stoase do zit niemand nie. Wa hale ze die in hunne kop zeg?" We moeten daar—

Anton: Ja, en dan moete daar kalm en sereen onder blijven.

Toon: Ja, terwijl wij voorstander zijn van dat park, dus dat is een punt waar dat we stad in steunen, dat is goed, we gaan dat park ondersteunen. Maar, de omliggende—allez, begeleidende maatregelen voor het verkeer, die moeten wel zinvol zijn. Dus dat is één ding, de bevolking. Met de stad is het dan ook weer zo voortdurend balanceren. Zij weten ook als ze maatregelen doordrukken die heel sterk in onze richting gaan, dan gaan ze de bevolking tegen krijgen. Dus wij mogen die eisen ook niet te strak maken, maar we moeten hen wel meekrijgen. En daarvoor is die Tim Asperges zo cruciaal. Maar die is mee. Maar die moet zijn schepenen meekrijgen. En dus, hebben wij bepaalde plannen uitgetekend—er zijn zo'n paar fasen geweest vanuit de stad, een paar jaar geleden—uit bepaalde mensen uit de stadsdiensten die zeiden van: "Jullie zitten hier nu van de Koning Albertlaan en nog een paar straten, maar zorgt een keer dat ge allemaal samenkomt, en komt dan nog is terug. Nu zijn jullie de belangen van jullie straat aan het verdedigen," en ze hadden een punt. Ze dachten, we voelen dat. Ze dachten dat we niet gingen slagen. We hebben dat wel kunnen doen. We zijn daar gaan zitten als delegatie in naam van héél die wijk hier. En dat staat ook in bepaalde brochures rond dit park Belle-Vue—daar vindt ge ook een extract van op onze website—dat de stad formeel ons comité erkend.

Anton: Ja, da's een grote stap eigenlijk, hé.

Toon: Ja. We hebben ook, we zijn nu ook aan het zeggen aan de stad, de boodschap proberen over te brengen, dat wij bereid zijn om—aleja, ik was aan het zeggen—dus, ze hadden gezegd: "Kom is als ge compleet zijt." Dat is gelukt. En daarna zeggen ze: "Maar niets belet u om voorstellen uit te werken, hé, voor da circulatieplan." Daar zit misschien wel een gevoel van: ze gaan het toch niet kunnen. En wij hebben in ons midden een paar verkeersdeskundigen. En wij zijn ons aan het plannen gezet, met knippen en doen, en we zijn met een plan naar voren gekomen en een aantal criteria, waaraan dat elk circulatieplan moet voldoen—ge kunt dat ook vinden, denk ik? Tien criteria, denk ik. En we hebben ze een beetje van hun sokken geblazen. En dat was toen dat Tim voor de eerste keer erbij was. We hebben gezegd: "Voila, dit zijn onze criteria, we hopen dat jullie deze criteria delen, en dat jullie het uitwerken van een situatieplan gaan toetsen aan die criteria, da's één. En we hebben nu ons voorstel gedaan, nu is het aan jullie. Sorry, wij zijn de stadsdiensten niet, wij zijn geen verkeersdeskundigen." Ja bon, dus nog altijd niks hé. Nu hebben ze wel beslist van een groot tellings-onderzoek te doen, een herkomst-bestemmingstelling van het verkeer om na te gaan van waar komt het verkeer, langs waar rijden ze, naar waar moeten ze naar toe. Wat is het echte aandeel van het sluipverkeer, want dat willen we weren natuurlijk.

Jonas: Ah, dat zijn zo die klein—die streep—

Toon: Nee, dat is ook weer iets anders—da's ook zo weer iets.

Jonas: Want ge hebt zo van die bakskes die zo—

Toon: Ja, ja... Maar dat is niet van de stad, dat is van 't gewest. Dat heeft te maken met gewestwegen, en met De Lijn, ook.

Jonas: Want da's ook een—dat telt toch ook, hé?

Toon: Tellen, maar daar wist de stad zelfs niet van.

Jonas: Ah. Wauw.

Anton: Communicatieprobleem.

Toon: Awel, ja. De aanleiding van het park Belle-Vue enzovoorts—wij hebben op onze laatste vergadering vastgesteld, dat die—dus wij vroegen ook: "Hoe zit dat met die tellingen, die zijn blijkbaar al bezig?" "Ja maar neen, dat is niet van ons, dat is nummer zoveel, plan weet ik veel, gewest, en dat heeft ook te maken met De Lijn." Dus ge hebt een stad. Ge hebt het gewest. Ge hebt De Lijn. Ge hebt de NMBS, en ge hebt de omliggende gemeenten. Die hebben allemaal impact op de situatie, op het verkeer enzovoort—en alle gevolgen van dien. Wij hebben dus vastgesteld dat het stad niet wist dat het gewest tellingen aan het uitvoeren was, dat ze ook de coördinatie van de verkeerslichten aan het experimenteren waren.

Anton: De stad zelf wist dat niet?

Jonas: Maar het gewest, is coördinatie aan het—

Toon: Ja! De Lijn is ook vragende partij voor studies, die doen dan hun eigen ding weer, de NMBS doen hun eigen ding, de omliggende gemeenten ook. Ik heb dan op een gegeven moment gezegd: "Luistert is, beste schepenen. Bij het invoeren van het—bij het installeren, bouwen van het Park Belle-Vue, is zo veel verkeersimpact, dat is toch de moment bij uitstek om een keer met alle sectoren samen te zitten." "Ja maar wij zien elkaar wel om de twee maanden, met den die, maar das toch..." (onverstaanbaar) Lubbeek doen dan een ingreep, aan de Koning Albertlaan in Lubbeek,

voorbij de GB daar, of toch, de Carrefour, daar doen zij een toerit-dosering.

Anton: Da's die hele smalle baan daar?

Toon: Ja, daar doen zij een toerit-dosering. Om te zorgen dat het verkeer dat denkt langs daar te kunnen wegglijpen—omdat ze dan moeten wachten, rood licht. Die moeten een minuut of vijf wachten, met dan de bedoeling dat dat ontradend zou werken. Maar ze overleggen daar niet over met de stad, hé? En dus, diegenen die niet meer langs daar gaan, moeten langs de andere kant, niet over de Koning Albertlaan. Dat is ook zo'n aspect van communicatie, de stad heeft niet alleen te communiceren met het publiek, maar moet zorgen, sorry, heeft de verantwoordelijkheid, voor het bundelen van initiatieven, niet alleen van de stad maar ook van het gewest, van De Lijn, van de NMBS, en van omliggende gemeenten. Want als een stad als Leuven, dat is dan nog de provinciehoofdplaats, moet dan toch de kracht en macht ontwikkelen om een aantal factoren nekeer bij één te zetten. Nu, op onze laatste vergadering hebben we gezegd: "We geloven daar niet in," dat ze dat gaan doen. "Weet ge wat," hebben we gezegd, "we gaan het zelf doen." 't Is nog niet concreet, maar, we gaan het zelf doen. Dus dat is nu de volgende constructie. Wij gaan, proberen—allez, vanavond kunde ook in dat perspectief misschien zien, da's Zaventem, is wat verder, maar goed—wij gaan De Lijn contacteren en vragen aan die mensen om met ons eens een overleg te hebben.

Jonas: Met wie? Ik heb het ni—

Toon: De Lijn. "Hoe zit dat nu met jullie plannen," en zo, en "beseffen jullie wat voor impact dat heeft op de kwaliteit van de leefstraat." Proberen, want niet gemakkelijk, hé. We gaan ook met de NMBS babbelen, want die maken nu—wacht, waar zitten we nu—dààr (wijst). Aan die monumentale trap, die wordt afgebroken, dank zij Tim Asperges, en dank zij vroegere voorstellen van ons.

Jonas: Naast dat KBC-ding?

Toon: Daar komt een fiets-spiraal. Zolang dat ge—de brug, over de sporen, die befietsbaar is, wordt dan gelinkt—befietsbaar—met een soort afzink naar het Martelarenplein.

Anton: Aha!

Jonas: Kei goed, amai.

Anton: Niemand meer door die tunnel!

Toon: En, de NMBS moet dat bouwen. Ze hadden een jaar geleden, of zo, het plan opgevat om—het illustere plan opgevat om—en dat weet ik dan weer van Tim Asperges—om die trap te laten staan en daar een fietsgoot op te zetten. Dat was hun oplossing.

Jonas: Een fietsgoot...

Toon: Tim heeft gezegd tegen de schepenen, deze keer: "Luistert, hé, mensen. Als ge dit door laat gaan"—het was beslist door het schepencollege, met de NMBS, er was een protocol. En Tim heeft gezegd: "Als ge dit laat doorgaan, dan maakt de pers brandhout van jullie. En het publiek ook." En Devlies—Dirk Robeets was ook aanwezig—maar Devlies was in gesprek met Tim Asperges—Tobback was met vakantie—en Carl Devlies heeft als reactie gezegd aan Tim: "Tim, meent ge dat nu, wat ge daar zegt? Meent ge dat nu?" "Ja, zo waar als ik hier sta. Ik meen dat. Ge moet daar iets aan doen, en ziet is, ik heb een voorstel." Dan hebben ze dat afgeblazen, ze hebben dat blijkbaar toch kunnen overleggen met Tobback. En die heeft gezegd: "Ja, oké, doe maar." En dan is er dat plan gekomen op de persconferentie geweest met dus die fietsspiraal. Nu, als dat hier—de voetgangersbrug werd afgesloten—dan kwam daar een tekening tevoorschijn: terug met die fietsgoot, of 't scheelt niet veel. Dat trok op niks, dat was de NMBS die terug plannen had opgediept van vroeger. Dan heeft Tim dat weer moeten tegenhouden, en nu is er een wedstrijd uitgeschreven, om die fietsverbinding op een effectieve, esthetische manier te realiseren. Dus dat betekent weer zes maanden uitstel. Maar beter—

Anton: Maar beter een goei, dan overhaast...

Toon: Ja. Toch zo weer een mooie illustratie van hoe moeilijk het is—want de NMBS, die maakt daar dan weer haar plan van. Die communiceert daarover op haar manier.

Anton: Ja. Er zijn zoveel, zoveel spillen in het systeem hé.

Toon: Wij gaan ook proberen met de NMBS te babbelen. Maar daar hou ik mijn hart echt voor vast, want dat is een communicatief monster. Dat is heel moeilijk.

Anton: Ja, dat lijkt regelmatig een fiasco.

Toon: Echt, heel moeilijk. En dan gaan we de provincie is contacteren—De Lijn had ik al gezegd, hé? De Lijn, de NMBS, provincie, gewest. En dan gaan we daar zoveel mogelijk proberen informatie uit te puren, en proberen al overeen te komen: "Zijn jullie bereid om mee te stappen in een totaaloverleg met de stad?" En dan gaan we met de stad babbelen. En dan gaan we een volgende stap doen in onze communicatie die structureel aan het worden is. We spreken af, met een agenda en zo. En dan zeggen we: één van de agendapunten is het breed overleg tussen alle belanghebbenden, stakeholders. En dan gaat de stad waarschijnlijk zeggen: "Dat gaat niet," of "die willen dat niet." Dan gaan we zeggen: "Dat gaat wel, want we hebben het gedaan." Een (onverstaanbaar) van onze contacten. En ze zijn wel akkoord om als jullie initiatief nemen om samen te gaan zitten. Nu kunnen ze niet meer anders hé. Zo proberen wij te werken.

Jonas: Ja, ja.

Toon: Ge moet de mensen een beetje—

Jonas: Duwen.

Toon: Heel, heel—

Anton: Het is nodig eigenlijk, hé?

Jonas: Initiatief.

Toon: —heel vooruitziend, en constructief ook. We kunnen achteroverleunen en zeggen: "Het ga nie, ik voel het."

Anton: Maar alles kan, hé.

Toon: Ge probeert ook niet. Dus, ja. Meteen illustreert dat eigenlijk het communicatieprobleem, van de stad naar de bevolking. Het is niet simpel.

Jonas: Maar ook lui ergens, hé?

Toon: De stad moet—hé?

Jonas: Luiheid, ook hé? Als in, het is niet makkelijk—

Toon: Ja, ja.

Anton: Er zijn gemakkelijkere dingen op de agenda, dus laten we die maar doen, en we schuiven de rest wel opzij.

Jonas: Ja, inderdaad.

Anton: Maar, het is ons wel duidelijk dat er een—dat er gewoon, ja, communicatieproblemen zijn—en dat er keer op keer dezelfde fouten worden gemaakt. Maar dat heeft dan te maken met de complexiteit, eigenlijk, van de zaken.

Toon: Ja. En hoe denken jullie daar te kunnen toe bijdragen?

Anton: Wel... Dat is natuurlijk—en het is een zeer evoluerend idee, omdat we—

Jonas: Ja, inderdaad.

Anton: Want het ding is, we hebben ook niet veel tijd om der iets aan te doen. Ons project loopt nu nog zes weken, of zo, en tegen dan is 't al gedaan. Het ding dat wij maken, puur gezien, voor onze punten, hoeft niet iets definitief gerealiseerd te zijn—omdat dat ook niet mogelijk is. Maar, we willen het wel zo reëel en zo realistisch mogelijk houden, gewoon omdat—ja dat is gewoon een mooie uitdaging dan ook. Wat dat wij willen, ja—

Jonas: Ja...

Anton: Het ding is, het wordt steeds complexer.

Jonas: Ja, inderdaad.

Anton: Met elke persoon waarmee we gaan samenzitten, wordt het complexer, en complexer, en complexer. Het is heel moeilijk om—

Jonas: —en een andere richting ook een beetje meer.

Toon: Ja, da's ook—

Jonas: We zijn gaan babbelen met Buur, in De Hoorn. Bureau Urbanisme, of Bureau—

Anton: Ja.

Jonas: Met Adrian, een urban planner, en omdat we met stadsvernieuwing bezig zijn enzovoort, leek ons dat een goed plan om daar eens te kijken van: "Oké, ja, hé." Wat zijn de problemen en zo waar dat hij mee te maken krijgt.

Toon: Ja, want da's moeilijk.

Anton: Ja, het idee was oorspronkelijk van: hoe praten urban planners—dus stadsvernieuwings/planningsbureau's—hoe praten die eigenlijk met burgers. En die zei dat zij eigenlijk zelf heel contact hadden met buurtbewoners. En dan had hij een model uit de doeken gedaan, waarbij dat er vijf verschillende belangengroepen zijn, waaronder de stad, de buurtbewoners zelf, de bussiness, dus planners en zo, dan de kennis, dus de KULeuven,—

Jonas: Ja, inderdaad. Dus eigenlijk moet ge het zien als een vijfhoek, waar dat elke, hoe moet ik het zeggen, stakeholder, zijn eigen inzeg in heeft. Als in, da's wat dat hij uitlegde.

Anton: Wat er miste, was eigenlijk—

Toon: Dus dat is eigenlijk—public, daarmee bedoelt ge overheid eigenlijk hé. Public, dat is publiek, hé. Eigenlijk zou hier iets moeten staan van—hoe is dat in 't Engels? Overheid.

Jonas: Government.

Toon: Mja, of—algemeen dan, overkoepelend. Maar, bon.

Anton: En hij zei zelf ook dat de groep van buurtbewoners eigenlijk het snelst uit de boot vielen, bij van die projecten. Omdat er—

Jonas: Ja, inderdaad. En dat—

Anton: En dat het eigenlijk een gemakkelijke oplossing was om de burgers—het band-aid principe waarbij dat er gewoon een pleister op de wonde wordt gedaan. De burgers mogen zeggen van: "Oké, jullie mogen de kleur van het gebouw kiezen."

Jonas: Dan geeft ge de mensen het gevoel van—

Toon: Ja, ja, ja. Met het park is dat ook zo. Met het park is dat ook.

Jonas: Voila.

Anton: Hij zei, er is een manier om echt onderbouwd te gaan samenwerken, maar—

Toon: Nu, de clou denk ik, is de link die er niet is tussen die (wijst). En dus, zolang de gemeenten en de overheden in het algemeen, meer op de lijn zitten van: "Wij zijn verkozen, en om de zes jaar moogt ge ons wel beoordelen, maar voor de rest geen probleem—maak geen probleem, het is al moeilijk genoeg." Dus, zij zouden moeten inzien dat hun beleid uitstippelen veel beter kan als dat hier een permanente wisselwerking is. En als er tussentijds ook kan beoordeeld worden. Goed bezig? Of: "Hmm, wij denken beter zo." Dus de meest extreme voorbeelden van dat soort beleid, dat vindt ge vandaag—dat gaat ge misschien wel vinden denk ik—afijn, als ge nog tijd hebt—in Barcelona. In Barcelona hebben ze nog vrij recent geloof ik—

Anton: De trein—

Toon: Neen, hebben ze de stad onderverdeeld in een aantal wijken, of hebben ze een aantal cruciale wijken gedefinieerd. En hebben ze dus gezegd—stedelijke overheid heeft gezegd: "Weet ge wat? Werk is uit hoe dat ge uw wijk wilt zien evolueren. En hoe dat ge dat beter wilt. Werk dat uit, hé? We helpen u daarbij. Facilitators, en blablabla. En als ge een eind op weg zijt—als ge plannen hebt—dan komen wij luisteren, en dan pakken wij daar een aantal dingen van mee. We gaan dan zien hoe dat we daar samen kunnen toe bijdragen."

Anton: Awel, ja. Dat is het interessante—

Toon: Dat is, dat is—ja!

Anton: —omdat dat vanuit die wijken zelf ontstaat. Dat is ook het ding: de buurtbewoners zelf hebben vaak een onuitputtelijke bron van lokale informatie die aan de overheid ontbreekt, gewoon—omdat die kennis er niet is, hé?

Toon: Ja. En hier snap ik dat die eraan aan 't denken is, concreet voorbeeld: wij hebben een sensibiliseringsplan uitgedokterd, onder de noemer 'Dertig'. Wij hebben daarvoor een kleine subsidie

—achttien honderd euro of zo—gekrege van de stad. Da's goed. Wij zijn daar dankbaar voor, dat hebben we ook uitgedrukt. Maar eigenlijk, is dat de verdomde taak van de stad—

Anton: Om dat te doen?

Toon: Om de mensen te sensibiliseren voor hoe dat ze kunnen met—in communicatie met de stad, en rekening houdend met iedere stakeholder—hoe dat de wijken beter kunnen gebouwd worden. Nu is dat zo een gewring. Terwijl—eigenlijk zijn zij verkozen door ons, eigenlijk zouden ze, ook in die betekenis, onze belangen moeten verdedigen.

Anton: Eigenlijk zou het initiatief van hen moeten komen, en niet van—

Toon: Ah, ja.

Anton: Het is complex.

Toon: En ja, vertel dan eens, uw—dus jullie hadden oorspronkelijk gedacht om—

Anton: Het oorspronkelijke idee was van: wij als grafisch ontwerpers, kunnen wij misschien een platform, of een schakel—

Jonas: Beeldtaal—

Anton: —of iets, toolset, of iets, om de communicatie te vergemakkelijken.

Toon: Ja.

Anton: Dat er geen communicatiemisverstanden zijn. Maar dat is—

Jonas: Dat was na het gesprek met—

Anton: —dat is zo complex eigenlijk.

Jonas: Awel, ja. Dat was na het gesprek met Adrian. Maar nu...

Toon: En hebt ge al met de stad gesproken daarover?

Jonas: Nee. Die waren, ja—

Toon: Dringend doen, hé.

Anton: We hebben gemaild met de stad—we hadden naar het Infohuis, de stadsvernieuwingsdienst —

Toon: Ja, laat hé.

Anton: En die hadden—ik denk dat die verlof hadden van 30 maart tot 20 april. Dus—nu heb ik die dan gisteren nog eens mijn mail gestuurd.

Toon: Ja, maar zij hebben natuurlijk heel veel van dat soort vragen.

Anton: Ja, maar ze hebben ons nu gezegd dat we morgen kunnen langs gaan—euhm, neen—volgende week kunnen langs gaan.

Toon: 't Is gelukt?

Anton: Ja, maar, we weten ook niet of dat de juiste personen gaan zijn.

Jonas: Ja, inderdaad.

Toon: Ja, 't is vrij ingewikkeld. Ik zou toch uiterlijk om half één moeten—

Jonas: Ja, ja. Tuurlijk, ge ziet maar.

Toon: Dus, ge hebt een afspraak met de communicatieverantwoordelijke van 't stad?

Anton: Ja, nee, dat is eigenlijk een communicatiegroep omtrent stadsvernieuwing. Omdat we dachten, dat is onze—als die ons kunnen doorverwijzen, dan zij het zo. Maar we vroegen ons eigenlijk ook nog af, als jullie communiceren naar de stad, en omgekeerd—als de stad communiceert naar de burgers, jullie—ik denk dat jullie vooral ook mailen, of bellen naar—maar jullie hebben natuurlijk al jullie contactpersonen.

Toon: Ja. In caso nu is dat Tim Asperges. Daarmee is dat, bellen. Die is redelijk beschikbaar. We tasten af, wat de beste strategie zou zijn. En dan—

Anton: En, bij welke dienst zit die of zo?

Toon: Ruimtelijke ordening, zeker?

Anton: Ah, ja. Ik veronderstel dat we dat wel kunnen vinden op de website van Leuven.

Jonas: Dus, voornamelijk bellen.

Anton: Ja, da's zo'n beetje het ding—

Toon: Ruimtelijk beleid.

Anton: Ah, ja. Oké, ruimtelijk beleid.

Toon: Ruimtelijk beleid. Ja, voila. Gewestplan enzovoort. (onverstaanbaar) Ja. Dus, waar was je? Mail, en telefoon, ja?

Anton: Euhm, dat wij—er zijn ook wel zo uithangborden van de stad. Mozaïek—

Toon: Ja, ja, ja.

Anton: —boekskes enzo, maar da's natuurlijk allemaal eenrichtingsverkeer, hé.

Toon: Ja, de stad organiseert af en toe wel infomomenten, ook. Maar ze hebben daar schrik van—om dat te veel te doen, en om dat te breed te doen. Dan moeten ze dingen eigenlijk—en dat te vroeg te doen, dat ze plannen hebben, dat die onderuit gehaald worden. Dus dat is een zekere pleinangst om de confrontatie aan te gaan. En daardoor gaan ze minder communiceren, gaan ze minder participatie gaan doen. En dan creëren ze natuurlijk weerstand. Dus eigenlijk hebben ze schrik dat door meer participatie er weerstand zichtbaar wordt. Terwijl ze nog moeten doordrongen worden van de omgekeerde redenering: het is door meer te communiceren dat de weerstand kan afgenomen worden. Wij zijn bereid om als comité om daar een rol in te spelen. Wij zijn bereid—wij hebben al een paar keer gezegd, om in plaats van een info-overleg van de stad uit te organiseren met de hele wijk, organiseren we zo'n overleg met twee. Stad en Overleg Buurtcomité's. Samen nodigen we de buurtbewoners uit om het te hebben over de situatie in de wijk, en de toekomst, en de manier waarop dat wij er tegenaan kijken, en de manier waarop dat de stad daarop is in gaan spelen. En dan gaan wij—als puntje bij paaltje komt—bepaalde aspecten die de stad wil doordrukken, verdedigen. Dan krijgt ge een heel andere situatie. Maar daar hebben ze schrik voor, dat dat niet lukt—dat daar teveel zwarte vlaggen gaan zwaaien.

Anton: Terwijl dat het eigenlijk, ja, een foute instelling is hé. Want, als ge der over nadenkt. De mensen die zo geëngageerd zijn—jullie—jullie doen dat omdat jullie—kan ik dat liefde voor de stad noemen? Niet voor de overheid dan, maar gewoon omdat jullie hier aangenaam wonen. Dus—

Toon: Ja. En wij gaan er vanuit dat de stad die zorg deelt, hé. Daarover communiceren wij. Nu, ik heb het gevoel dat als ge dus communicatie technisch hulpmiddelen zou uitwerken, om—dat is de bedoeling, hé?

Anton: Ja.

Toon: Om die communicatie vlotter te maken, of plezanter te maken, of toegankelijker te maken of—

Jonas: Bwa. Plezanter te maken? Duidelijker—

Toon: —of duidelijker te maken. Ik vind dat heel goed, dat ge zo'n modellen uitwerkt, en ge moet dat dan maar doen—

Jonas: Ja, maar dat gaat niet het probleem oplossen.

Toon: Wel, dus dat is iets wat ik probeer mee te geven—dat ge—wat studeren jullie, juist?

Anton: Grafisch Ontwerp.

Jonas: Graphic and Information Design heet dat nu, tegenwoordig.

Anton: Informatie visueel vormgeven. Da's eigenlijk een beetje onze omschrijving.

Toon: Ja, nu als ge uw opdracht, of uw onderwerp strict afbakt binnen die definitie. Dat grafisch ontwerpen om iets van communicatie te krijgen—

Anton: Om informatie—

Toon: —als informatie tool. Ja? Als ge dat strict omschrijft, dan kunnen jullie daarbinnen modellen uitwerken, weet ik veel, en dat voorleggen. En dan krijgt ge goei punten, als ge dat goed hebt gedaan. Oké. Dat zal niet helpen, hé.

Anton: Dat is ook het ding, hé.

Toon: Dan vind ik, als—wat is uw opleiding, zeg het nog is?

Anton: Graphic—

Jonas: Ja grafisch eigenlijk. Grafisch en informatie ontwerp.

Toon: Informatie ontwerp?

Jonas: Grafisch én informatie ontwerp. Dus eigenlijk beiden.

Toon: Ik denk dat ge dan ook als, u moet ontpoppen als—niet alleen als grafici, maar ook als informatiedeskundigen of mensen die daar over nadenken. En dan zou ge kunnen zeggen in uw presentatie of in uw eindwerk—of wat dan ook—van: "Kijk, wij doen pogingen om hier een tool te ontwikkelen, maar wij zijn, na onze—of tijdens onze rondvragen en contacten met allerlei stakeholders tot het besef gekomen dat zolang de overheid in kwestie, of de overheden in kwestie níet die lijn willen bewandelen van participatie—en tussentijds overleg, en luisterbereidheid, en respons, en openheid—dan zal gelijk welke tool niet helpen. Ge kunt de schoonste Mozaïek maken dat ge wilt en die overal gaan in bussen steken. Als dat eenrichtingsverkeer is—

Anton: Ja. Voila. Da's ook zo'n beetje ons idee eigenlijk.

Jonas: Ja...

Toon: Dan vind ik dat ge dan die bewering, dat statement, zou moeten toevoegen aan uw eindwerk. Want ge zijt niet alleen blinde vinken die iets op papier moeten zetten dat mooi communiceert met YouTube—

Anton: Uiteraard.

Toon: —of met weet ik veel—is dat ook hé. Eerst nadenken over informatie, en dan zijn er randvoorwaarden die moeten vervuld zijn. Anders hebt ge als graficus zelfs geen job. Als de stad dat niet wil, dan gaat ze ook niet vragen aan u om zo'n model uit te tekenen, hé.

Anton: Da's ook een beetje het waarom, denk ik, dat we tot zo'n—want veel van onze klasgenoten hebben een eerder utopische visie—allez, of ik weet niet goed?

Jonas: Ja, ja.

Anton: Wij willen iets heel concreet zoeken, ook omdat we—

Jonas: Wat realistischer is.

Anton: Ja, en omdat wij ook iets willen toevoegen, aan een reële problematiek.

Jonas: Reële probleemstelling, ja.

Anton: Want we zijn nu toch wel al in ons derde jaar van onze opleiding geraakt, dus dan wordt het zo wat—

Toon: Da's vier jaar?

Anton: 't Is drie jaar. Dus dit is ons allerlaatste project. Daarmee dat we toch wel ons best mogen doen.

Toon: Proficiat.

Anton: We kunnen een vierde jaar doen, een master.

Toon: Niet makkelijk. Met zo'n tijdsnood.

Jonas: Ja... Tijdsnood. Druk vooral, tijdsdruk.

Anton: Ja, het dwingt ons eigenlijk ook om ons beperkt te houden en—

Jonas: Ja, inderdaad.

Anton: Dan heb ik zo iets van: "Ik wil meer doen, of iets diepgaandere—

Jonas: Ja want—ja, nee. Bij ons—Inge was aan het drukken op information design. Maar, ja.

Anton: Ik denk dat het misschien ook wel interessant kan zijn om al eens, als we nog gaan samenzitten met de stad Leuven zelf, om gewoon die verschillende takken van heel dat complex gebeuren gewoon al eens in kaart te brengen.

Toon: Ja.

Jonas: Ja.

Anton: Welke factoren spelen er allemaal mee?

Toon: Ja, en dan ge kunnen als een soort zijdelingse toevoeging in uw eindproduct—een soort grafische uitbeelding van de problematiek maken. Zoals De Morgen de laatste tijd nogal knappe dingen doet. Bijvoorbeeld, euhm—de laatste dagen was dat mij opgevallen.

Jonas: Ook een beetje zoals The New York Times, een beetje dan. Die hebben ook zo infografieken, ja. Da's een beetje—

Toon: Awel, en dat ge gewoon een ganse—

Anton: Een visuele weergave maken—

Toon: Zo'n gigantische infografiek maakt, waaruit dat blijkt hoe complex dat allemaal is—

Jonas: En waar er een probleem ook is.

Toon: En dat er een overspannende randvoorwaarde eigenlijk zou moeten voor gecreëerd worden, namelijk dat er bereidheid is van al die stakeholders, om naar elkaar toe te stappen.

Anton: Wie neemt het heft in handen. Want dat is ook het ding. Wij zijn deze opdracht begonnen als buurtbewoners zelf. Wij zien ook afgewerkte producten op straat komen. Wij zien een straat die heraangelegd wordt.

Jonas: Ja, inderdaad.

Anton: Ik heb totaal geen idee van wat daaraan vooraf gaat en wat voor processen dat—

Toon: Waar wonen jullie?

Anton: Ik woon in de Lodreef, zijstraat van de Platte-Lo.

Jonas: Ik woon in Holsbeek. Maar ik heb wel, in mijn vorig leven, in Kessel-Lo gewoond. Ben een beetje verhuisd. In de Christianlaan, in Kessel-Lo, maar dat is zo meer aan—hoe noemt het daar?—Casa Blanca. Allez, niet aan Casa Blanca zelf, maar zo'n beetje verder, aan het Debecker-Remy plein was—

Toon: In Kessel-Lo, hé?

Jonas: Ja mijn oma heeft heel lang gewoond aan de—die woont nu nog altijd—evenwijdig aan, ik weet niet hoe dat die noemt—ja, dat kan zijn, evenwijdig met de Platte-Lo. Met al die witte huizen.

Toon: De Platte-Lo?

Anton: De Duivenstraat?

Jonas: Ja, ik weet niet. Het is als ge—evenwijdig daarmee.

Toon: Priester Daems?

Jonas: Lager nog.

Toon: Ah.

Anton: Ge hebt de Koetsweg, dan de Platte-Lostraat, en dan de straat daarnaast—

Jonas: Ja, het is alleszins niet richting Lubbeek en zo.

Toon: Koetsweg?

Anton: Nee, da's de andere kant.

Jonas: Ik weet het niet, eigenlijk. In de buurt van De School, daar.

Toon: Oké.

Jonas: Oké. Alleszins hartelijk bedankt.

Anton: Ja, zowieso, enorm—

Jonas: Amai.

Toon: Als er nog—last minute—vragen zijn, 't is de minute, hé.

Anton: Ja, niet direct. We hebben uw e-mail adres. Uw nummer ook. Ha ha.

Toon: Ja.

Jonas: We houden u wel op de hoogte ook.